

KONFESSOR (16) *sb m*

c- (10), k- (6).

Oba o oraz e jasne.

sg G konfessora (4). ◇ A konfessora (1). ◇ L konfessorze (2). ◇ pl N konfessorowie (2). ◇ G konfessor(o)w (4). ◇ A konfessory (2). ◇ L konfessor(a)ch (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. Wyznawca, chrześcijanin, który w czasach prześladowań Kościoła mężnie wyznawał wiarę przed sądem pogańskim, lecz nie zginął śmiercią męczeńską; także określenie świętego, który swoją moralną postawą dał świadectwo o mocy prawdziwej wiary [*confessor – ten, który się wyznał albo też spowiedał Mącz 119c; – wyznawacz Calep; wyznawca – confessor Cn*] (15) : O iednym Konfessorze. *Antiphona Kościelna. LatHar 445, 446.*

W połączeniach szeregowych (6): WujJud 133; co Doktorowie Kościoła Bożego o naświetlzey ofierze piżną/ co káznodzieie vczą/ co Męczennicy świadczą/ co Confessorowie wyznawáią/ co Mniŝy łpiewáią/ co Pánny czyfte/ co łtáteczne wdowy trzymáią. ReszPrz 22, 25, 109; Albowiem zołtáwił w Kościele łwym łkárby duchowne nieprzepłácone [...]/ to iest załługę męki łyná łwego iedynego Páná náłzego IEzu Chryłtułá: załługę mátki iego Pánny naświetlzey: załługi Apołtołow/ Męczennikow/ Confessorow/ y innych łwiętych Pánu Bogu wielce miłych ReszList 149; LatHar 654.

W charakterystycznych połączeniach: stateczny konfessor, łwięty (3); konfessor wyznawa.

Zestawienia: »łwięty Franciszek konfessor« (1): A czwarty [jarmark] ná łwięto ł. Fránciłzka Confessorá SarnStat 1228.

»łwięty Marcin konfessor« = beatus Martinus confessor JanPrzyw (4): O. S. Marćinie Błkupie y Konfessorze [modlitwa]. LatHar 452; SarnStat 63, 349, 883.

Szeregi: »męczennik i konfessor« (1): Ták y dźiliefzy kacyrze żądło łwoie iádowite/ ná Pánnę naświetlzą Mátkę zbáwićielá náłzego obrocili/ łáiąc / bluźniąc / przeklináiąc/ on łwięty á niepokalány łyná Bożego przybytek/ tákże y inłze ł. (Męczenniki y Confessorzy ReszPrz 43. [Ponadto w połączeniach szeregowych 6 r.].

»konfessor albo wyznawca« (1): O SWIETYCH KONFESSORACH ALBO VVYZNAVVCACH. LatHar 445.

2. *W kościele katolickim funkcja duchownego: kaznodzieja lub spowiednik [spowiednik – confessor Cn] (1) : A gdy pilno połzukałz godzinę z wieczorá/ Naydzyełz y Konfessorá czáfem y Przeorá. RejWiz 141 v. [Cf: Gdyż Pan żadney inłzey powinności nie potrzebuie s przełozonych kościołá łwoiego/ iedno áby wyznawáli/ a rozłzyrzáli/ á obwoływáli łwięte imię iego/ chwałę/ wielmożność/ wołá/ á náuki łwięte iego. Y łámo ie imię łtározwykłe kościelne zowie Confessorow/ to iest/ wyznawácze łłowá/ chwały/ á prawdy Páńfkiey. Co náłzy potym łwięći wymyłłácze obrocili ná łzemrácze/ á ná wybádácze táiemnic ludzkich/ y przezwáli ie Spowiedniki. RejPos 347.]*

Synonimy: 1. wyznawacz, wyznawca; 2. spowiednik.